

Приемно: 30.01.2014			
Орг. Единица:	Број:	Прилог:	Вредност:
08	52/1		

УЖ.бр.1255/2013

ВО ИМЕТО НА ГРАЃАНИТЕ НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ВИШИОТ УПРАВЕН СУД, во совет составен од судиите: Лидија Георгиевска - претседател на советот и судиите Мирјана Василевска и Загорка Тноковска - членови на советот, со записничар Верица Гавровска - Петровска, судски соработник, одлучувајќи по жалбата на тужителот Авто сообраќаен училишен центар „Боро Петрушевски“ од Скопје, изјавена преку полномошникот Жарко Пановски, адвокат од Скопје, против Пресудата на Управниот суд У-5.бр.1031/2011 од 25.04.2013 година, за заштита на конкуренцијата, на седница на советот одржана на ден 12.12.2013 година, донесе:

П Р Е С У Д А

Жалбата на тужителот Авто сообраќаен училишен центар „Боро Петрушевски“ од Скопје, **СЕ ОДБИВА КАКО НЕОСНОВАНА.**

Пресудата на Управниот суд У-5.бр.1031/2011 од 25.04.2013 година **СЕ ПОТВРДУВА.**

О б р а з л о ж е н и е

Управниот суд со Пресуда У-5.бр.1031/2011 од 25.04.2013 година ја одбил како неоснована тужбата на тужителот Авто сообраќаен училишен центар „Боро Петрушевски“ од Скопје, против Решението на Комисијата за заштита на конкуренцијата бр.08-158/5 од 12.09.2011 година.

Против пресудата на Управниот суд жалба изјави тужителот поради суштествени повреди на одредбите на постапката, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право и на Вишиот управен суд му предлага да ја укине пресудата на Управниот суд и предметот со соодветни напатствија да го врати на повторно одлучување пред Управниот суд.

Тужениот орган во одговор на жалба наведува дека Управниот суд правилно постапил кога ја донел обжалената пресуда и ја одбил тужбата на тужителот како неоснована и правилно утврдил дека тужителот учествувал во забранет договор, односно практика со што сторил повреда на член 7 став 1 точка 1 од Законот за заштита на конкуренција и на Вишиот управен суд му предлага да ја одбие жалбата на тужителот како неоснована и да ја потврди пресудата на Управниот суд.

Вишиот управен суд, по проучување на списите на предметот, наводите во жалбата, испитувајќи ја побиваната пресуда во смисла на член 354 став 1 од Законот за парничната постапка најде:

Жалбата е неоснована.

Во постапката поведена по службена должност Комисијата за заштита на конкуренцијата донела Заклучок бр.07-205/1 од 21.04.2008 година со кој го задолжила тужителот да достави податоци за висината на цената на техничкиот преглед на моторните и приклучните возила од 2004 до доставувањето на заклучокот. Тужителот со писмен допис бр.07-205/4 од 30.04.2008 година го известил тужениот орган дека висината на цената на техничкиот преглед на ниво на целата држава ја определуваат органите на Авто Мото Сојузот на Македонија Скопје и истиот како членка на сојузот е обврзан да ги почитува, а во прилог на дописот доставил и Одлука бр.02-1311/5 од 12.07.2006 година за висина на цената на технички преглед на моторни и приклучни возила.

Врз основа на ова тужениот орган донел Заклучок бр.07-449/3 од 16.12.2009 година со кој била поведена постапка по службена должност против тужителот заради утврдување на евентуална повреда на одредбите од член 7 став 1 од Законот за заштита на конкуренцијата при утврдување на висината на цената за услугата - технички преглед на моторни и приклучни возила од 2005 година до денот на поднесување на заклучокот. Со истиот заклучок од тужителот било побарано доставување на одлуките со кои се утврдува висината на цената за технички преглед за моторни и приклучни возила од 2005 до денот на поднесување на заклучокот.

Со писмен допис бр.07-449/4 од 23.12.2009 година тужителот го доставил Ценовникот за вршење на технички преглед на моторни и приклучни возила и го известил тужениот орган дека тужителот како членка на АМСМ и врз основа на договорот за здружување на авто мото друштвата во АМСМ бил должен да ги применува одлуките во врска со цените за техничкиот преглед затоа што вршењето на техничкиот преглед било пренесено овластување од страна на АМСМ Скопје. Исто така тужителот со допис бр.08-95/5 од 06.05.2010 година доставил одлука за утврдување на висината на цената за технички преглед на моторни и приклучни возила бр.02-962/3 од 07.07.2005 година, кои се исти со цените содржани во Одлуката бр.02-95/2 од 26.07.2005 година на Сојузот на возачите.

Тужениот орган со Заклучок бр.07-205/1 од 21.04.2008 година го задолжил тужителот да достави одлуки со кои се утврдува висината на цената на технички преглед на моторни и приклучни возила од 2005 година до денот на доставување на Заклучокот. Постапувајќи по заклучокот на тужениот орган, тужителот со писмен допис бр.07-449/4 од

23.12.2009 година доставил Статут, Одлука бр.02-1311/5 од 12.07.2006 година, Одлука бр.02-96/6 од 11.07.2006 година, како и Ценовник за вршење на техничкиот преглед на моторни и приклучни возила во станицата за технички преглед АСУЦ „Боро Петрушевски“ бр.03-3095 од 15.12.2008 година. Во врска со самата управна работа тужителот до Комисијата за заштита на конкуренцијата доставил и писмено изјаснување бр.08-95/7 од 08.06.2010 година со која се изјаснил дека не учествувал во договарање на цена, а уште повеќе во склучување на договор за работење со исти цени.

По спроведувањето на постапката поведена по службена должност против Авто сообраќаен училишен центар „Боро Петрушевски“ од Скопје, заради утврдување на постоење на забранет договор и/или договорена практика чија цел е спречување, ограничување или нарушување на конкуренцијата на пазарот за обезбедување на услугата технички преглед на моторни и приклучни возила на територијата на Република Македонија, Комисијата за заштита на конкуренцијата со Решение бр.08-158/5 од 12.09.2011 година утврдила дека тужителот сторил повреда на член 7 став 1 точка 1 од Законот за заштита на конкуренцијата, односно дека истиот учествувал во забранет договор и/или договорена практика на начин што директно или индиректно ги применувал одлуките и ценовниците на Авто Мото Сојузот на Македонија за цената на услугата на техничкиот преглед на моторни и приклучни возила, преку носење на сопствени одлуки и ценовници со цени исти со оние утврдени од Авто Мото Сојузот на Македонија, со што директно ги фиксирале продажните цени за услугата технички преглед на моторни и приклучни возила на територијата на Република Македонија со цел спречување, ограничување или нарушување на конкуренцијата на пазарот за обезбедување на услугата - технички преглед на моторни и приклучни возила. Во точка 2 од изреката на наведеното решение, тужениот орган утврдил дека тужителот учествувал во повредата од 01.08.2005 до 02.12.2008 година.

Тужителот со тужба повел управен спор против решението на тужениот орган пред Управниот суд кој со обжалената пресуда ја одбил тужбата на тужителот како неоснована со образложение дека тужениот орган врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба донел правилно и законито решение со кое утврдил дека тужителот сторил повреда по член 7 став 1 точка 1 од Законот за заштита на конкуренцијата чие времетраење било определено во периодот од 01.08.2005 до 02.12.2008 година.

Вишиот управен суд најде дека пресудата на Управниот суд е правилна и законита.

Согласно член 2 од Законот за заштита на конкуренцијата („Службен весник на Република Македонија“ број 4/05, 70/06 и 22/07) цел

на овој закон е обезбедување слободна конкуренцијата на домашниот пазар заради поттикнување на економска ефикасност и благосостојба на потрошувачите.

Во член 3 став 2 алинеја 3 од истиот закон е предвидено дека овој закон се применува на правните и физичките лица на коишто согласно со закон и други прописи им е доверено извршување на услуги од општ економски интерес или имаат посебни и ексклузивни права или концесии, освен во случаите кога примената на одредбите од овој закон би го спречило извршувањето на надлежностите утврдени со закон или за коишто тие субјекти се основани.

Според член 5 алинеја 1 од истиот закон „претпријатие“ е секој вид на деловен потфат без оглед на тоа како е организиран и од кого е воден (трговско друштво, трговец поединец, јавно претпријатие, задруга, здружение на претпријатија и друго), слободните професии (адвокати, лекари, архитекти, сметководители, нотари и друго), како и секое друго правно или физичко лице или државна управа што се ангажирани во водење на некоја економска активност, без оглед на тоа дали се сметаат за трговци или не. Според алинеја 5 од истиот член „економска активност“ е промет на стоки и/или услуги на пазарот со цел остварување на добивка. Согласно алинеја 10 од истиот член „договори и одлуки“ се правни дела со кои се уредуваат прашања што се однесуваат на условите на работење, доколку тие услови се насочени кон спречување, ограничување или нарушување на конкуренцијата. Ова се однесува и на поединечните одредби на договорите и одлуките кои можат да бидат изрични или премолчни. Според алинеја 11 од истиот член „договорена практика“ е состојба каде што не мора однапред да постои правно полноважен договор или одлука во писмена форма, туку е доволно склучувањето да се оствари премолчно.

Според член 7 став 1 од истиот закон, забранети се сите договори склучени меѓу претпријатијата, одлуките на здруженијата на претпријатија и договорената практика чија цел или последица е спречување, ограничување или нарушување на конкуренцијата, а особено оние кои: 1) директно или индиректно ги фиксираат куповните или продажните цени или некои други услови за тргување; 2) го ограничуваат и го контролираат производството, пазарот, техничкиот развој или инвестициите; 3) го делат пазарот или изворите на снабдување; 4) применуваат различни услови за исти или слични правни работи со други трговски партнери, со што ги ставаат во понеповолна конкурентска позиција и 5) го условуваат склучувањето на договорите со прифаќање од другите договорни страни дополнителни обврски, што по својата природа или согласно трговските обичаи не се во врска со предметот на договорот.

Имајќи ги во предвид цитираните законски одредби, Вишиот управен суд смета дека во услови кога тужителот како самостоен деловен субјект кој не е сопственички поврзан со Авто Мото Сојузот на Македонија чија членка е, односно не е поврзано претпријатие во смисла на одредбите на Законот за заштита на конкуренцијата, наместо својата дејност да ја врши независно и самостојно да делува на пазарот, односно да ја одредува самостојно својата комерцијална политика, директно или индиректно ги применувал одлуките и ценовниците на Авто Мото Сојузот на Македонија за цената на услугата -технички преглед на моторни и приклучни возила, преку носење на сопствени одлуки и ценовници со цени исти со оние утврдени од Авто Мото Сојузот на Македонија, правилно е наоѓањето дека истиот заедно со другите авто мото друштва членки на Сојузот учествувал во забранет договор и/или договорена практика чија цел била спречување, ограничување или нарушување на конкуренцијата од член 7 став 1 точка 1 од Законот за заштита на конкуренцијата, бидејќи со овој договор, односно договорена практика директно се фиксирале продажните цени за услугата -технички преглед на моторни и приклучни возила на територијата на Република Македонија.

Во оваа смисла Вишиот управен суд смета дека во обжалената пресуда Управниот суд правилно заклучил дека Комисијата за заштита на конкуренцијата донела правилно и законито решение со кое утврдила дека тужителот сторил повреда по член 7 став 1 точка 1 од Законот за заштита на конкуренцијата чие времетраење било определено во периодот од 01.08.2005 до 02.12.2008 година.

Вишиот управен суд ги ценеше жалбените наводи на тужителот дека Управниот суд погрешно ја утврдил фактичката состојба, дека сите одлуки се донесени од страна на колективен орган, училишен одбор, дека не е повреден Законот за заштита на потрошувачите и дека не постои ниту еден доказ од кој би произлегла таквата состојба. Судот смета дека овие наводи се неосновани, бидејќи за да постои повредата од член 7 став 1 точка 1 од Законот за заштита на конкуренцијата доволно е да постои и договорена практика која согласно член 5 алинеја 11 од истиот закон е состојба каде што не мора однапред да постои правно полноважен договор или одлука во писмена форма, туку е доволно склучувањето да се оствари премолчено, што значи дека не е неопходно постоење на договор во пишана форма, туку доволно е претпријатијата само да ја изразиле својата заедничка намера да се однесуваат на пазарот на одреден начин, односно свесно ја замениле состојбата на конкуренцијата со меѓусебна практична соработка.

Од овие причини Вишиот управен суд смета дека пресудата на Управниот суд, е законита бидејќи во образложението на истата судот правилно го применил материјалното право и утврдил дека во конкретниот случај постои повреда од член 7 став 1 точка 1 од Законот за

заштита на конкуренцијата, односно склучување на забранет договор и договорена практика со која директно или индиректно се фиксираат куповните или продажните цени.

Поради изложеното судот одлучи како во изреката на пресудата согласно член 7-а од Законот за управните спорови и член 357 од Законот за парничната постапка.

Пресудено во Виш управен суд на ден 12.12.2013 година под УЖ.бр.1255/2013.

Записничар - судски соработник
Верица Гавровска-Петровска с.р.

Претседател на совет - Судија
Лидија Георгиевска с.р.

/ЛС

